

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3682/06
16.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења Министарства одбране - Сектора за материјалне ресурсе - Управе за систем логистике Београд, ин. бр. 876-2 од 13.6.2006. године, у предмету права на увећање плате, у нејавној седници већа одржаној дана 16.1.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем поништен је закључак Војне поште 4805 Београд, Уп-1 бр. 10-12/05 од 11.4.2006. године и одбијен захтев тужиоца за признавање права на увећање плате за рад у дане државних празника и за часове ноћног рада, као неоснован.

У тужби којом спори решење туженог органа, тужилац истиче да су учињене повреде правила поступка, да је чињенично стање неправилно и непотпуно утврђено, као и да је закон погрешно примењен на штету тужиоца, јер му није признато право на увећање плате за рад у дане државних празника и часове ноћног рада оствареног од 1994. до 1996. године у Оперативном центру ГШ ВЈ. Део ове накнаде за 1994. годину му је исплаћен, али је тужени одбио његов захтев за 1995. и 1996. годину иако је та накнада за период од 1994. закључно са 01.2.1997. године исплаћена пуковнику који је радио са њим на истом радном месту и у истој смени. Право на војни додатак не искључује право на увећање плате по основу рада ноћу и у дане државних празника. Тужиоцу ово право припада по члану 77. Закона о Војсци Југославије, као и чл. 28. и 29. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Србије и Црне Горе. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу као и свих списа ове правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба неоснована.

Из списка произлази да је тужилац у периоду од 10.1.1994. до 01.2.1997. године, био постављен на дужност другог референта у IV смени Оперативног центра ____. Смене су у току 1995. године биле на дужности 2, 3 или 4 дана (48, 72 или 96 часова), а у току 1996. и 1997. године 2 или 3 дана, тако да су на годишњем нивоу радили најмање 91 дан. Тужиоцу је за период од 1995-1997. године исплаћено увећање плате за рад дужи од пуног радног времена (прековремени рад) од 20% за 1.440 часова по решењу Уп-1 бр. 9-3/69/03 од 20.8.2004. године применом члана 27. став 1. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 35/94.... 54/2002 и "Службени гласник СЦГ", бр. 35/2004). Тужилац је 30.5.2005. године поднео захтев Војној пошти 4805 Београд, у којој је на служби, за признавање права на исплату увећања плате за часове ноћног рада у трајању од 1.376 сати и 192 часа рада у дане државних празника остварених у периоду 1995.-1997. година, за време док је био на служби у ОЦ ГШ ВЈ. По овом захтеву првостепени орган је донео закључак Уп-1 бр. 10-12/05 од 11.4.2006. године којим је одбацио захтев тужиоца због застарелости овог потраживања, али је другостепени орган по његовој жалби оспореним решењем овај закључак поништио и одбио његов захтев, као неоснован.

Врховни суд Србије је нашао да је правилно тужени орган одлучио када је поништио првостепени закључак од 11.4.2006. године и разлоге, које у овом делу даје тужени орган, који су јасни, образложени и на закону засновани, прихвата и Врховни суд Србије.

Такође је донео правилну одлуку којом се одбија захтев тужиоца, имајући у виду да је његов захтев поднет 2005. године за признавање права која се односи на увећање плате за 1995. закључно са 1997. годину, имајући у виду да ова врста потраживања везаних за службу војних лица застарела за три године.

Неоснован је навод тужбе у погледу тога да диспозитивом решења није одлучено о жалби, већ је

наведено само да се решава по жалби у уводу оспореног решења, али овакво поступање не представља повреду правила поступка, јер је чланом 229. став 3. ЗУП-а прописано да другостепени орган може одбити жалбу, поништити решење у целини или делимично или га изменити. У уводу решења је направљена омашка у куцању, јер је дошло до грешке у броју године у датуму закључка о коме је одлучивано по жалби, јер је закључак донет 11.4.2006. године, а не 2005. године, како је у решењу наведено, али се оваква грешка у куцању може у свако време исправити по члану 209. ЗУП-а.

Имајући у виду све наведено, као и то да се наводима тужбе не доводи у сумњу правилност оспорене одлуке, јер је право тужиоца застарело, Врховни суд Србије је нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 41. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде и тужбу одбио као неосновану.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 16.1.2008. године, У. 3682/006

Записничар, Председник већа - судија

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК